

WILDE BLOEMEN

Wilde Bloemen

Rony A.F. Roeland

Thriller

2022

Beefcake Publishing

Niets is geduldiger dan papier.
Het bewaart zijn geheimen in wat erop staat.

Inleiding

Ons leven is onvoorspelbaar en ons bestaan is onzeker, maar wilde bloemen trekken zich daar niets van aan. Ze weten maar al te goed waar ze het best gedijen. Ze waaien en buigen in regen en wind. Soms zijn ze afgeknapt en soms staan ze fier rechtop. En dat in al hun onvolmaaktheid. Een ding is zeker: net als wij, sterven ze. Maar nooit zinloos. Ze geven hun genen door aan hun nageslacht. Volgend jaar staan ze er weer. Misschien in een andere kleur of op een ander stuk braakliggende grond. Frank De Niel kijkt door het raam van zijn cel. De pluisjes en pollen zoeken hun weg naar waar ze het best kiemen. Wilde bloemen weten maar al te goed waar ze het best gedijen.

In een cel verga je nooit meteen. Je sterft er beetje bij beetje. Het is als vlees dat wegrot. Je huid wordt dun en de maden woekeren door je pezen en spieren. Hun uiteindelijke doel zijn je hersenen. Eens ze die bereiken, is je leven onbelangrijk.

Mijn naam is Frank De Niel. Ik ben voorzitter van de rechts-radicalen partij Blauwvoet. Ik zit in de gevangenis van Beveren op verdenking van moord op mijn vrouw, Barbara Vreebos. Ik hoef je niet te vertellen dat dit een macabere zet is van mijn politieke tegenstrevers. Ik heb enkele geheimen maar met de moord op mijn echtgenote heb ik niets te maken. Ik zwijg daar liever over. Mijn verhaal is zo schrijnend dat ik niet alleen mijn persoon maar ook mijn politieke toekomst schaad. Intriges, verraad en loze beloften zijn mijn lot. Maar ik vecht terug. Ik heb ook een vriendin, Marleen Blok. Blok is de naam van haar echtgenoot, want haar eigen achternaam is Metsers. De dood van mijn vrouw komt me dus niet echt ongelegen. We leefden al enkele jaren naast elkaar. Ik heb een zoon met haar. Ik denk dat straks het gevecht over het

hoederecht losbarst. Ik ben er tamelijk gerust in dat de rechtbank hem aan mij zal toewijzen. Ik ben tenslotte zijn vader! Alhoewel, met rechters weet je nooit. Ze kunnen wel optellen, aftrekken en delen door twee, maar wanneer ze door drie moeten delen, wordt het moeilijker. Mijn grootste geheim deel ik met Leen. Buiten haar weet niemand met welk mysterie ik opgezadeld zit. Ik reken op haar onvoorwaardelijke steun in de crisis die ik nu doormaak. Leen is mijn anker in het woelige water waarin ik niet mag kapseizen.

Ik zit hier totaal niet op mijn plaats tussen al die gore kerels. Ze bespieden me. Het lijkt alsof ze de broek van mijn lijf kijken. In een tijdschrift las ik dat, bij gebrek aan beter, de meesten kontneukers zijn. Ik ben bang om in de handen van dat geboefte te vallen. Ik reken op meester Coppens en ook een beetje op hoofdinspecteur Ludo Deckers van de Antwerpse recherche om me hieruit te krijgen. Ludo Deckers schrijft boeken over de misdaden die hij oplost. Misschien wordt hij wel mijn biograaf. Als ik ooit de deur van de gevangenispoort achter me dichtgooi, zal het als een overwinnaar zijn. Daar weet ik nu al zeker.

Meester Coppens staat voor het getraliede venster van mijn celdeur. Hij is de schrik van iedere procureur, rechter en confrater. Hij neemt geen blad voor de mond en hij scheldt en vloekt dat het niet mooi is. Het meeste schurft dat hier huist, kent hem. Hij heeft de naam het grootste schorremorrie vrij te kunnen pleiten. Ik reken ook op mooie Leen. Ze heeft connecties tot in de hoogste middens. Met haar lichaam en charmes betovert ze iedere man. Maar aan alles hangt een prijskaartje en dat weet ook ik,

Frank De Niel.

Hoofdstuk 1

Akspoele is een rustig, popperig dorpje, eerder een gehucht, ten oosten van Antwerpen. Het maakt onbetekenend en bescheiden deel uit van een grotere gemeente. Die is bosrijk en bestaat noordelijk uit magere heidegrond. Zuidelijk staan er her en der grote hoeven. De grond is daar rijker en leverde ooit groenten en fruit aan de grote stad die er maar op een steenworp vandaan ligt. De graven en baronnen hadden hier vroeger hun luthoven. De onophoudelijke groei van de Antwerpse haven slorpte gretig en meedogenloos de Kempense grond op. De purperen hei en de stille Kempen kennen we enkel nog van de liedjes van weleer. Alleen Akspoele bleef gespaard. Het is een rustige oase. Hier woont de societyklasse.

Frank De Niel woont in Akspoele, het noordelijk gelegen gehucht. Hij woont in een riante villa in een rustige verkaveling. Hij onderhoudt er een verzorgde, nette tuin en hij heeft nauwelijks contact met de bureu. De bewoners van de Wilde Bloemenstraat zijn onverschillig en apathisch. Het zijn allemaal gefortuineerden zoals dokters, havenbazen, politici... en Nederlanders. Frank is politicus. Hij is niet alleen lokaal maar ook nationaal actief. Hij is nationaal voorzitter van de rechts-radicalen partij De Blauwvoet. Hij heeft vele vrienden, maar nog veel meer vijanden.

Frank is jong, enthousiast en ambitieus. John De Niel, zijn vader, werkte vroeger bij de staatsveiligheid. Zijn voornaamste bezigheid was het infiltreren binnen radicale, islamitische organisaties. Veel meer nog dan Frank, is John een moslimhater. Ik hoef niet rond de pot te draaien, laat me gewoon het woord gebruiken dat het best bij hem past: racist. Het is dus niet verwonderlijk dat

Frank de wegen van zijn vader bewandelde. Hij sloot zich aan bij de Vlaams-nationalistische studentenbeweging De Gilde en werd er uiteindelijk ook de voorman. Zijn politieke carrière startte als een vuurpijl. Bij zijn deelname aan de gemeenteraadsverkiezingen werd hij lijsttrekker en uiteindelijk gemeenteraadslid. Frank is een vlotte prater, heeft charisma en al snel stond hij aan het hoofd van De Blauwvoet. Hetgeen hij de moslims verwijt, radicalisme, werd zijn handelsmerk. Zijn talrijke tegenstanders herkenden het gevaar en sloten hem uit van regeringsdeelname. Ze vonden er zelfs een nieuwe term voor uit, *Gordon Sanitaire*. Het legde hem geen windeieren. Twee verkiezingen op rij behaalde hij klinkende overwinningen. Des te meer men hem verweet, des te groter zijn aanhang werd. Het verrast je dus allicht niet dat Frank vermoedt dat de reden van zijn arrestatie eerder iets te maken heeft met zijn succes en zijn overtuigingen dan met de moord op zijn echtgenote. Of is de reden van zijn aanhouding toch zijn zorgvuldig bewaarde geheim?

Frank De Niels modernistische villa bestaat uit drie op elkaar gestapelde kubussen en heeft iets weg van een misvormde blokken-doos. De toegang tot de voortuin is afgezet met een blauw-wit lint. Er staan ook enkele politiewagens met ronddraaiende, flitsende lichten. Normaal verwacht je dan een massa kijklustigen, maar in deze buurt blijft iedereen het liefst anoniem. De bewoners van de Wilde Bloemenstraat zijn afstandelijk en bemoeien zich niet met andermans zaken. Tegenover het huis van Frank woont mevrouw Kips. Haar gordijn beweegt naar links. Je ziet enkel haar twee mierende ogen. Twee huizen verder, aan dezelfde kant van de straat woont meneer Piret. Hij is altijd in zijn tuin bezig maar stopt met het maaien van zijn grasveld. Hij begluurt het huis vanachter een conifeer.

Jan en Pieter van de Antwerpse recherche lopen over de oprit naar de voordeur. Sinds Ludo Deckers op rust is, zwaaien zij de plak bij de afdeling ‘moordzaken’. Binnenkort promoveren ze tot hoofdinspecteurs. Ze dragen allebei een maatpak en een stropdas. Het behoort tot hun etiquette en het is hen opgedragen door Koen Van Overstraeten, de hoofdcommissaris. Achter hen trippelt er een meisje van allochtone origine. Ze heet Samira en studeerde criminologie aan de universiteit van Antwerpen. Ze hoopt op een vaste benoeming en slaagde al voor de psychische en medische proeven. Samira draagt een korte, moderne, fleurige jurk. Ze is een mooie verschijning en Pieter gedraagt zich wat onwennig in haar buurt. Ze is rank en frêle, maar vergis je niet in haar. Ze is een echte bijter en ze laat zich niet intimideren. Onlangs riep men haar op voor een huiselijke twist in Deurne. Het was een gijzelingsdrama waarbij de vrouw en de twee kinderen betrokken waren. De man was duidelijk onder invloed van een of andere drug en dreigde zijn huis op te blazen. Samira drong ongezien de woning langs achteren binnen en schakelde de man uit met een heuse heupworp. Jan en Pieter waren danig onder de indruk van haar optreden. Ze is een aanwinst.

De toegang tot Franks woning ligt verborgen achter een wit gebeitste muur. De voordeur zit gevangen in een zwarte, massieve stalen kader. Een plaatselijke politieagent wacht hen op. Hij zuigt op een pepermuntje want hij dronk deze ochtend al bier. Hij heeft zijn vaste posten. Het is voor hem een uitgemaakte zaak dat het een ongeluk is. Meneer De Niel is een belangrijk persoon en hij vraagt zich af wat hij hier in godsnaam staat te doen.

De drie inspecteurs komen de inkomhal binnen. Alles is er wit en zwart. Meneer De Niel houdt van die tinten. Ze belichamen zijn politieke overtuiging. Nuances zijn hem vreemd. Onderaan de trap ligt een lichaam. Het is mevrouw De Niel, Barbara Vree-

bos. Babs, voor de vrienden en kennissen. Ze is onnatuurlijk mager.

‘Zo’n lichaam breekt al voor het van de trap valt’, zegt Jan. Samira en Pieter kijken naar elkaar. Jans opmerking is onwelvoeglijk en ongepast.

‘Het is best wel een mooie vrouw’, zegt Samira.

Mevrouw De Niel heeft inderdaad een knap en gaaf gezicht. Vooral haar hoge jukbeenderen vallen op. Komt dat door de magerte of heeft ze Slavische roots? Haar blonde haar ligt naar achteren. Haar hoofd ligt opzij en op haar wang tekent zich een streepje geronnen bloed af. Het komt uit haar oor.

‘Gebroken halswervel en een schedelfractuur’, citeert Samira uit haar cursus anatomie.

‘Dit lijkt inderdaad op een stom ongeval,’ zegt Pieter, ‘geen zaak voor ons. Bel Verdonck zodat we ons dossier kunnen afsluiten.’

‘Wie is Verdonck?’ vraagt Samira.

‘Dat merk je straks wel. Hij is onze patholoog en je ruikt hem van ver’, antwoordt Pieter zonder een extra woord uitleg.

Barbara Vreebos is geboren in Nederland maar woont sinds haar kinderjaren in Brasschaat. Ze was net als vele andere inwoners van Brasschaat een Nederbelg. Frank De Niel heeft geen probleem met een dubbele nationaliteit, zolang het om een blanke gaat. Hij gaat af op de huidskleur. Frank is trouwens goede maatjes met meneer Miller. Ze hebben gemene idealen. Frank is, op uitnodiging van meneer Miller, te gast op het vijfde ‘kopvoddencongres’. Ze bespreken er de samenwerking tussen noord en zuid en zoeken naar synergieën tussen hun beide partijen.

Jan draait zich naar de politieagent uit Akspoele. Die spuwt net zijn zoveelste pepermuntje in het schrale gazon en steekt een sigaret op.

‘Verdomme!’ vloekt Jan. ‘Verwittigde je meneer De Niel en de familie Vreebos al?’

De agent laat zijn sigarettenpeuk vallen en kijkt Jan vragend aan.
‘Nee, ik dacht dat jullie dat al deden!’

‘Verdomme, apenkop, besef je dan niet met wie we te doen hebben! We krijgen de laatste tijd al genoeg naar ons hoofd. De Niel en zijn partijgenoten zijn dan wel schorem, maar als dit uitlekt, is heel het land te klein. Je weet toch dat hij ons beticht van het favoriseren van de mensen van allochtone afkomst?’

De agent kijkt bedrukt naar de tippen van zijn schoenen.

‘Wel, komt er nog wat van? Je mag beschikken. Er is geen misdadig opzet mee gemoeid. Ga terug naar het commissariaat en ver-wittig meneer De Niel en de ouders van het slachtoffer!’

Meneer en mevrouw Vreebos wonen in de Vlasbloemstraat 42 in Brasschaat. Ze betrekken er een klassieke villa in een bosrijke buurt. Henk Vreebos was in een vorig leven een fabrikant van zoute drop. De beste van heel Nederland! Twintig jaar terug hield hij het voor bekeken. Een grote voedingsmultinational deed een uitkoopaanbod op zijn aandelen. Het was een opportuniteit die hij niet kon weigeren. Hij had verder nog een stevige pensioenspaarpot. In Nederland kon hij die enkel in maandelijkse schijven opnemen. Dit en de meerwaardebelasting op de verkoop van zijn aandelen dwongen hem tot een verhuis naar België. Zo belanden ze in Brasschaat, het Benidorm van onze gefortuneerde noorderburen. Het was een vlug verteerde overstap. Ze spraken er dezelfde taal, de mensen waren vriendelijk en het tafelen was zoveel beter en vooral voordeliger. Barbara was hun enige kind. Ze was speels, goedlachs en paste zich meteen aan de nieuwe omgeving en situatie aan. Ze had, net als haar moeder, de kwaal en de aanleg tot overgewicht. Ook oom Adhemar, die naast hen woont, had er last van. Het was een familiaal, genetisch ongemakje, maar met het ouder worden, ontgroeide ze haar zwaarlijvigheid. Ze meed alle vet en snoepen was al helemaal uit den boze. Al vlug schreef ze zich in voor verscheidene schoonheidswedstrijden en ze werd tweede eredame op de Miss België-ver-

kiezingen. Aan studeren had ze echter een broertje dood. Waarom zou ze ook? Haar ouders waren stinkend rijk. Ze was hun enige kind en oom Adhemar was vrijgezel en ook niet onbemiddeld.

Op een partijcongres van De Blauwvoet ontmoette ze Frank. Ze was door een evenementenbureau als hostess ingehuurd en ze stond in voor de receptie. Frank zat het congres voor en Gert Jan Miller was eregenodigde. Frank bracht de aanwezigen in vervoering. Zijn slogans en oneliners scheurden als een wilde orkaan door de aula. Met open mond volgde ze zijn speech. Net als zijn fans was ze meteen wild van hem. Zijn woorden brachten haar in een extase. Als alle heethoofden waren gaargekookt en ze in een roes naar huis of naar een café reden, was er nog een receptie ter ere van Gert Jan Miller. Zij ging rond met de hapjes. Hij keek haar na. Als vreemdelingenhater kende hij wel het verschil in huidskleur, maar voor blondjes maakte hij een uitzondering en maakte het niet uit of ze slim of dom waren. Het vrouwelijke vlees was belangrijker dan de inhoud. Hij sprak haar aan en ze antwoordde met een glimlach en een wulpse blik. Om tien uur zat haar dienst erop, maar ze bleef hangen. Frank kwam bij haar en maakte haar het hof. Hij vroeg waar ze woonde.

‘Brasschaat’, zei ze en voegde er opzettelijk het adres aan toe: ‘Vlasbloemstraat nummer 42.’

‘Ik ben van Akspoel’, zei hij en vroeg haar gsm-nummer. Zo begon er een idylle die er in feite nooit een is geweest.

Agent Pieters belt aan bij de familie Vreebos. Hij voelt zich ongemakkelijk. Hoe verwoord je zoiets? Hoe vertel je aan de naaste familie dat hun kind morsdood is? Mevrouw Vreebos opent de deur. Ze ziet de bedremmelde agent staan en vermoedt dat er iets is gebeurd. Ze denkt echter niet aan het ergste.

‘Mevrouw Vreebos, er is iets verschrikkelijks gebeurd’, stamelt Jacky Pieters.

Zijn stem stokt. Hij vindt niet meteen de juiste woorden. Mevrouw Vreebos vraagt hem binnen. Hij zet twee stappen vooruit, maar het liefst zou hij weglopen. Mevrouw Vreebos vreest dat Frank De Niel iets overkwam. Hij is namelijk voor drie dagen naar Utrecht.

‘Is er iets met Frank?’ vraagt ze haperend.

Jacky schudt van nee. Mevrouw Vreebos krijgt het benauwd. Ze vreest voor een moord of een doodslag op haar schoonzoon. Maar dat is het niet. Henk Vreebos, die al een beetje dementeert, roept vanuit de woonkamer: ‘Roos, wat is er aan de hand?’

Ze antwoordt niet. Ze zoekt het antwoord dat ze eigenlijk al kent.

‘Er is toch niets met Babs?’ vraagt ze dan zenuwachtig.

Ze kijkt agent Pieters diep in de ogen. Jacky weert haar blik en kijkt weer naar zijn schoenen. Hij knikt en voelt zich opgelucht. Oef, het is eruit, zonder iets te moeten zeggen. Roos Vreebos roept hysterisch: ‘Henk, ons Barbara is dood!’ Zonder het met zekerheid te weten, voelt ze instinctmatig dat haar dochter dood is. Ze is niet gekwetst, ze ligt niet in een coma. Nee, ze is dood! Henk komt als een bezetene naar de deur gehold en valt Roos in de armen. Ze snikt. Jacky Pieters zet twee stappen achteruit. Hij was beter blijven staan en niet naar binnen gestapt. ‘Wat is er gebeurd? Waar is ze?’ krijst mevrouw Vreebos.

Pieters antwoordt: ‘Ze viel van de trap. De recherche van Antwerpen is erbij. Er is geen kwaad opzet mee gemoeid.’

De deur slaat dicht en Jacky stapt in zijn dienstwagen. Het verdriet kan hij niet meenemen. Dat blijft bij Roos en Henk. Het huis lijkt plots veel kleiner en de tuin is veel te groot. Achteraan bloeien wilde bloemen.

Samira, Pieter en Jan staan nog altijd in de grote wit-zwarte traphal.

‘Die kleuren symboliseren de dood’, mompelt Pieter. Samira kijkt op haar smartphone. Ze glimlacht en tikt vlug een zinnetje op haar scherm. Verstuurd. Heeft ze een vriendje? vraagt Jan

zich af. Samira mag er best zijn. Ze heeft pientere ogen. Onge-
woon blauw voor een Marokkaanse, denkt Jan. Hij is een rokken-
jager en vraagt zich af hoe hij haar in zijn bed krijgt. Ze wachten
op de patholoog, Theo Verdonck. Het is een formaliteit maar hij
moet de overlijdensakte tekenen en er de doodsoorzaak op no-
teren. Ze horen het ronkende geluid van Theo's Volkswagen
Kever. Verdonck en zijn auto gelijken op elkaar. Het zijn allebei
zuipschuiten. De ene drinkt liters whisky, de andere verbruikt
liters benzine. Theo wankelt uit zijn wagen. Hij wordt oud, maar
hij wil het niet weten. Net als de whisky kan hij ook de lijken niet
missen. Hij gaat langs de voordeur naar binnen en de drie inspec-
teurs groeten hem, maar hij negeert hen. Enkel het lijk boeit hem.
Samira slaat haar sjaal om haar neus en mond. Verdonck stinkt
naar de drank er ze kan er niet tegen. Theo neemt plaats op zijn
knieën naast het lijk. Voorzichtig beweegt hij Barbara's hoofd.
Hij kijkt omhoog en zegt: 'Gebroken nek.' Hij rommelt in zijn
dokterstas en haalt er zijn otoscoop uit. Hij kijkt in haar oor en
drukt op haar schedel. Weer kijkt hij naar boven en zegt: 'Dub-
bele schedelfractuur.' Zijn handen lijken op die van een mum-
mie. Ze zijn taai van de ouderdom en gerimpeld van het verdriet.
Met zijn linkerhand ondersteunt hij haar hoofd en met zijn rech-
terduim duwt hij haar oogleden naar omhoog. Hij kucht, aarzelt
even en zegt niets. Pieter heeft er genoeg van: 'Kom Theo, dit is
toch overduidelijk. Die vrouw viel van de trap en brak haar nek.'
Verdonck schudt zijn hoofd. Jan helpt hem overeind. Zelf krijgt
hij zijn dronken, plompe lijf niet van de vloer.
'Wel,' herhaalt Pieter, 'dit is toch zonneklaar. Alles wijst toch op
een spijtig ongeluk.' Verdonck komt even bij. Zijn adem is zwaar
als hij antwoordt: 'Wilde bloemen...'

Frank De Niel zit op zijn kamer in het Grand Hotel Karel V in
Utrecht. Hij is niet alleen. Op de salontafel staat een ijsemmer.
De kroon en de kurk van een champagnefles liggen ernaast. Gert
Jan Miller is niet enkel een goede vriend, hij is ook een voortref-

felijke gastheer. Bij congressen in Franks thuisbasis, Vlaanderen, kwam Barbara nooit mee. Ze was niet gek op al die drukte en ze was nog minder tuk op Franks aanhang die ze ‘idioten’ noemde.

Frank is sinds vier jaar gehuwd. Grote liefde tussen hem en Barbara was het nooit. Het was een verstandshuwelijk. Ze hebben een zoontje van twee jaar, Adolf. Er was destijds heel wat commotie rond die naamkeuze. Wie noemt zijn kind nu Adolf? Zowel Roos als Barbara verzette zich heftig tegen de voornaam die heel wat vraagtekens opriep.

Roos riep: ‘Wie vernoemt zijn kind naar die dwaas die Wereldoorlog II veroorzaakte?’ Maar John De Niel, Franks vader, was onverzettelijk. Het kind moest de naam van zijn vader dragen. Johns vader trad voor de oorlog toe tot het VNV, het Vlaams Nationaal Verbond. Hij was lid van de grijze brigade, later omgedoopt tot ‘de zwarte brigade’. Hij sloot zich nooit aan bij enige militie en verraadde geen enkele landgenoot. De enige fout die hij maakte, althans volgens John De Niel, was dat hij een Verenigd Groot-Nederland nastreefde. Na de oorlog kreeg hij te maken met straatrepressie. Leden van de witte brigade, vooral opportunisten die er zich op het einde van de oorlog bij aansloten, staken hun huis in brand en roofden de inboedel. Zijn moeder knipten ze kaal en zijn vader verhuisde naar de kooien van de Antwerpse Zoo. Op de volkswuede volgde de overheidsrepressie. Voor de oorlog was zijn vader een gerenommeerde chirurg. De Orde der Geneesheren schrapte hem en ze sloten hem vier jaar op in een hechteniskamp. In 1949 kwam hij als een gebroken man naar huis en kort daarop stierf hij. Dit hele naoorlogse gebeuren tekende Johns leven tot op de dag van vandaag. Hij adoordeerde zijn vader. Daarom stond hij erop: ook het kind zou Adolf heten.

Frank neemt twee champagnetulpen uit de buffetkast. Hij kijkt verliefd naar Leen. Ze draagt een doorschijnende nachtjapon. Ze heeft een prachtig lichaam en ze weet het. Hij weet het ook want ze hebben al twee jaar een verhouding. Een ingewikkelde, gevaarlijke liaison. Hij schenkt haar glas vol, geeft het haar en raakt onopzettelijk haar tepel. Ze voelt de hitte tussen haar dijen. Ze nipt aan haar glas en morst. Haar tepel steekt steenhard door de zachte zijde van haar nachthemd. Ze giechelt en grijpt naar zijn rits. Hij komt dichterbij, buigt zich over haar heen en... zijn smartphone gaat over.

Theo Verdonck ontwaakt op zijn sofa. Hij was gisteren te dronken om nog te rijden. Hij begrijpt zelf niet hoe hij überhaupt aan de villa van Frank De Niel geraakt is. Samira bracht hem naar huis en belt nu bij hem aan.

Theo laat haar binnen. Ze gaat naar de keuken en zet verse koffie. Dit moet hem erbovenop helpen. Jan en Pieter zijn de fratsen van Verdonck gewoon, maar ze zijn ze ook kotsbeu. Wat bedoelt hij met die wilde bloemen? Houdt hij hen voor de gek?

Samira roept dat de koffie klaar is. Theo kruipt uit zijn zetel en beweegt als een robot naar de keukentafel. Hij laat een walgelijke stank na. Samira giet zijn tas vol met hete koffie en schuift de overlijdensakte onder zijn neus.

‘Dit moet je nog ondertekenen’, zegt ze kordaat.

Verdonck neemt een vergrootglas uit een van de keukenladen en zegt: ‘Dit klopt niet. Het zijn wilde bloemen! Ik weet nog niet welke, maar je moet Ludo erbij halen.’

Franks rits is open. Leen maakt zijn riem los.

‘Niet opnemen!’ zegt ze. ‘Niet nu!’

Frank kan het niet laten om naar het oproepnummer te kijken. Het is een onbekende en het is dus ook onbelangrijk. Hij schopt zijn schoenen los. Leen duwt zijn broek naar onder en ze trekt zijn boxershort omlaag. Haar tepels steken nu als ijspegels door

haar sexy bh en je ruikt de wellust. Haar slipje ligt als een zijden zakdoek in de hoek van de zetel. Ze is kleddernat, maar ze houdt haar verstand erbij. Ze schuift een plaid onder haar sexy, gespierde kont en Frank valt vol overgave op haar. Ze pompen en kreunen. Er wordt op de deur geklopt.

‘Niet stoppen!’ zucht ze. ‘Niet nu!’

Men klopt weer op de deur.

‘Doe voort!’ hijgt ze. ‘Ik wil je zaad!’

Er wordt nu echt op de deur gebonkt. Een stem roept: ‘Frank, doe open! Er is iets ernstigs gebeurd.’

Hoofdstuk 2

Het is elf uur. Inspecteur op rust Ludo Deckers stapt café De Welvaert binnen. De kroeg is een stukje nostalgie en behoort binnenkort tot het erfgoedpatrimonium. De Welvaert ligt midden in het Schipperskwartier. De stoelen, tafels en banken stammen uit grootmoeders tijd. Vroeger was deze buurt zijn voornaamste werkterrein. Maar sinds de opkomst van de nieuwe technologieën verdween ook de hoerenindustrie. De misdaad verplaatst zich en neemt andere gedaanten aan. Het wordt een deftige buurt. Wie hier woont heeft geld en wie hier binnenkort komt wonen, zal nog meer poen op tafel moeten leggen. Er zijn namelijk plannen om de hele buurt af te breken. Als het gerucht waarheid wordt, gaan zowel De Welvaert als zijn huis onder de sloophamer.

Volgens Linda, de cafébazin, komen er drie grote torens en hier en daar plannen ze ook nog enkele streepjes groen. Ze hopen dat dit de volkswuede blust. Heel het opzet wordt gecoördineerd door Blokken BV. De grote man achter dit project is Joost Blok. Hij is een Nederbelg en woont in Kapellen. Zijn vrouw, Marleen, zou de touwtjes in handen hebben en er banden met Saudi-Arabië op nahouden. Verder beperkt zijn vriendenkring zich tot enkele belangrijke politici en ambtenaren.

Ludo zit aan het raam, links van de voordeur. De helft van zijn leven en van zijn loopbaan speelden zich aan dit venster af. De meeste hoerenketens zwichtten al voor de bouwwoede en wat er nog overblijft staat uitzichtloos te vergaan. Sinds de coronacrisis verergerde de toestand en het café is pas heropend. Linda zet zijn tas hete koffie op de tafel. Ze is normaal vrolijk en goedgemutst maar nu zwijgt ze. Ze herschikte de tafels en Cynthia, haar hulpje

en een vroegere barmeisje, staat werkeloos achter de toog. Er zitten slechts wat ouderlingen. Het zijn hoofdzakelijk buurtbewoners en uit voorzorg dragen ze allemaal een mondkapje, want er zijn al enkele vrienden aan het virus overleden. Als binnenkort hun huis tegen de grond gaat, staan ze allemaal op straat en wordt de eens zo gezellige, frivole buurt sprakeloos.

Ludo's kop koffie is leeg en hij bestelt er een tweede. Linda brengt 't hem en zegt: 'Weet je al iets meer over de opsmukplannen van 't stad? Ze mogen doen wat ze niet laten kunnen, maar van mijn café blijven ze af. Eergisteren trippelde de vrouw van die Nederlandse blaaskaak hier nog voorbij met een stel architecten en aannemers. Ze denken dat ze al gewonnen hebben, maar dan moeten ze toch eerst nog met Lindaatje afrekenen.'

'Linda, tegen het grote kapitaal sta je machteloos. Dacht je soms dat je in je eentje de plannen kan dwarsbomen? Voor je het weet, staat er een bulldozer voor je deur en ramt die je café tegen de grond. Ik sprak er trouwens onze commissaris over en die zegt dat hij van niets weet. Volgens hem is het gewoon een gerucht en staat er niets op stapel.'

'Ha ja? Ik vernam uit goede bron dat het project voornamelijk gefinancierd wordt met witwasgeld uit het drugsmilieu! Als voormalig politie-inspecteur moet jij daar toch meer over weten? Roer maar eens goed in dat vieze potje!'

'Linda, als de zaak doorgaat, zal ik niet kunnen ingrijpen. Zulke zaken worden lang op voorhand bedisseld. De smeergelden en snoeprisjes zijn al in het budget meegerekend.'

'Het is toch niet de eerste keer dat je de corruptie aanpakt! En met succes trouwens. Als het zover komt, reken ik op jou en ik begin alvast met het oprichten van een buurtcomité. Het grote werk laat ik aan jou over.'

Ludo zucht. Linda is weer de ouwe. Misschien herstelt het Schipperskwartier zich. Maar hij twijfelt eraan.